

- 3) powstania długu celnego w związku z dopuszczeniem produktów kompensacyjnych do obrotu na podstawie art. 133 § 4 Kodeksu celnego, pod warunkiem, że należności przywózowe za te produkty nie zostały jeszcze zwrócone lub umorzone,
  - 4) gdy osoba posiadająca pozwolenie na uszlachetnianie czynne, wnioskując o dopuszczenie do obrotu produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym, udowodni, że szczególne okoliczności, nie wynikające z jej zaniedbania lub świadomego działania, uniemożliwiły dokonanie wywozu lub powrotnego wywozu na warunkach przewidzianych w pozwoleniu,
  - 5) gdy kwota odsetek wyrównawczych, naliczonych w odniesieniu do produktów kompensacyjnych lub towarów w stanie nie zmienionym, objętych tym samym zgłoszeniem celnym o dopuszczenie do obrotu, nie przekracza równowartości 20 ECU.
- 4) gdy kwota odsetek wyrównawczych, naliczonych w odniesieniu do towarów objętych uprzednio procedurą odprawy czasowej na podstawie tego samego zgłoszenia celnego o dopuszczenie do obrotu, nie przekracza równowartości 20 ECU.
  - 5) powstania długu celnego w wypadku dopuszczenia do obrotu następujących towarów, uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej:
    - a) towarów przeznaczonych na targi, wystawy lub podobne imprezy,
    - b) towarów przeznaczonych do przeprowadzania prób, w ramach umowy sprzedaży, z zastrzeżeniem pomyślnego przebiegu prób,
    - c) sprzętu używanego do wykorzystania w ramach środków podjętych w celu likwidacji skutków klęsk żywiołowych, zaistniałych na polskim obszarze celnym,
    - d) rzeczy osobistego użytku podróźnych oraz sprzętu sportowego i innego sprzętu przeznaczonego do wykorzystania na zawodach sportowych lub pokazach,

2. Organ celny pobiera odsetki wyrównawcze w wypadku powstania długu celnego w odniesieniu do towarów uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej, z wyjątkiem:

- 1) powstania długu celnego zgodnie z art. 209 § 1 pkt 2 Kodeksu celnego,
- 2) gdy przy uprzednim objęciu towarów procedurą odprawy czasowej złożone zostało zabezpieczenie w formie depozytu w gotówce, w wysokości równej całkowitej kwocie wynikającej z długu celnego,
- 3) gdy osoba posiadająca pozwolenie na dokonanie odprawy czasowej, wnioskując o dopuszczenie do obrotu towarów uprzednio objętych procedurą odprawy czasowej, udowodni, że szczególne okoliczności, nie wynikające z jej zaniedbania lub świadomego działania, uniemożliwiły dokonanie wywozu lub powrotnego wywozu na warunkach przewidzianych w pozwoleniu,

§ 2. 1. Odsetki wyrównawcze pobiera się od kwoty wynikającej z powstałego długu celnego.

2. Do wyliczenia odsetek wyrównawczych przyjmuje się wysokość odsetek ustawowych.

3. Odsetki wyrównawcze są obliczane za okres od dnia objęcia towaru pierwszą procedurą celną do dnia powstania długu celnego.

4. Kwota odsetek wyrównawczych stanowi iloczyn kwoty wynikającej z powstałego długu celnego, liczby dni okresu, o którym mowa w ust. 3, oraz stopy odsetek ustawowych, podzielonych przez 365.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kubik*

959

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 listopada 1997 r.

w sprawie ustalenia taryf dla ciepła.

Na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 54, poz. 348), w związku z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia

1997 r. — Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprzedawcy ciepła, na wszystkich szczeblach obrotu, w tym również sprzedawcy ciepła indywidualnym odbiorcom w lokalach, są zobowiązani stosować

dotychczasowe taryfy dla ciepła, z uwzględnieniem dotychczas stosowanych jednostek rozliczeniowych, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W przypadku konieczności wprowadzenia przez sprzedawcę nowego systemu taryfowego, tj. przejścia z systemu rozliczeń ryczałtowych na rozliczenia w oparciu o fizyczne jednostki pomiaru energii i mocy (GJ, MWh, MW), wymagane jest uzyskanie pisemnej zgody Ministra Finansów, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy zmiany systemu rozliczeń między gestorem zasobów mieszkaniowych (nie wytwarzającym ciepła w urządzeniach własnych) a indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

§ 2. 1. Wprowadza się maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła w wysokości:

- 1) 1,00 — w okresie od dnia 5 grudnia 1997 r. do dnia 31 grudnia 1997 r.,
- 2) 1,08 — w okresie od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 marca 1998 r., z zastrzeżeniem § 3 ust. 5.

2. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła odnosi się do cen ustalonych w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii i mocy (cena za 1 GJ, za 1 MWh, za 1 MW), jak również do cen ustalonych w formie ryczałtowej (np. cena za ogrzanie 1 m² lokalu).

§ 3. 1. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła dotyczy cen ostatnio stosowanych przez sprzedawców na wszystkich szczeblach obrotu ciepłem oraz cen stosowanych przez nowo utworzonych sprzedawców, jak i kontynuujących działalność sprzedawców uprzednio zlikwidowanych, podzielonych lub przekształconych.

2. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła obejmuje również wzrost cen wynikający z podwyższenia stawki podatku od towarów i usług od 1 stycznia 1998 r., dokonanej na podstawie odrębnych przepisów.

3. Maksymalny wskaźnik wzrostu cen ciepła ma zastosowanie do cen ostatnio stosowanych. Podwyższona cena ciepła nie może być wyższa niż wynikająca z iloczynu maksymalnego wskaźnika, określonego w § 2, i ceny ostatnio stosowanej.

4. Przez cenę ostatnio stosowaną należy rozumieć cenę, po jakiej faktycznie następowały rozliczenia za ciepło, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6.

5. W przypadku gdy przed dniem wejścia w życie rozporządzenia maksymalne ceny urzędowe detaliczne energii cieplnej dostarczanej do mieszkań na cele bytowe, stosowane przez gestora zasobów mieszkaniowych w odniesieniu do indywidualnych odbiorców w lokalach mieszkalnych, nie pokrywały kosztów zakupu tej energii (lub kosztów wytworzenia w urządzeniach własnych), to wówczas gestor zasobów mieszkaniowych dokonuje jednorazowo, na dzień 1 stycznia 1998 r., podwyższenia cen ciepła, stosowanych w rozliczeniach z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych, w tym również domach jednorodzinnych, do poziomu

ponoszonych kosztów, a od tego dnia może dokonywać podwyższenia cen z uwzględnieniem wskaźnika określonego w § 2 ust. 1 pkt 2.

6. Gestorzy zasobów mieszkaniowych w rozliczeniach za ciepło z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych stosują wyłącznie ceny jednoczynowe:

- 1) w systemie rozliczeń w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii — cenę za 1 GJ lub za 1 MWh ciepła,
- 2) w systemie ryczałtowym — cenę za ogrzanie 1 m² mieszkania, płatną miesięcznie w ciągu całego roku, a za ciepło zużywane na potrzeby podgrzania wody użytkowej — cenę od osoby zamieszkałej w lokalu.

7. Przez gestorów zasobów mieszkaniowych, o których mowa w ust. 5 i 6 oraz w § 1 ust. 3 i § 4 ust. 2, rozumie się spółdzielnie mieszkaniowe, товариства будівництва спільного, zarządy wspólnot mieszkaniowych, zarządy (administracje) budynków komunalnych, osoby fizyczne będące właścicielami domów wielomieszkaniowych, zarządców budynków zakładowych itp., a także innych dostawców ciepła (producentów lub dystrybutorów), w przypadku gdy rozliczają się bezpośrednio z indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

8. Sprzedawca ciepła indywidualnym odbiorcom w lokalach mieszkalnych, nie będący jednocześnie producentem lub dystrybutorem, nie może stosować wskaźnika wzrostu cen wyższego niż wskaźnik zastosowany przez producenta lub dystrybutora ciepła, z którym ma zawartą umowę na dostarczanie ciepła.

§ 4. 1. W przypadku stosowania rozliczeń w odniesieniu do fizycznych jednostek pomiaru energii i mocy według taryfy dwuczłonowej (opłata stała i opłata zmienna), sprzedawca ciepła może dokonywać zmiany relacji opłaty stałej i opłaty zmiennej w łącznej opłacie według zasad określonych w załączniku do rozporządzenia, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Postanowienia ust. 1 nie dotyczą rozliczeń między gestorami zasobów mieszkaniowych a indywidualnymi odbiorcami w lokalach mieszkalnych.

§ 5. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się w przypadku zawarcia między Ministrem Finansów a jednostkami gospodarczymi (sprzedawcami) porozumień w sprawach cen umownych energii cieplnej, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442, z 1993 r. Nr 11, poz. 50, z 1994 r. Nr 111, poz. 536, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 i z 1997 r. Nr 54, poz. 348).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 5 grudnia 1997 r.

Minister Finansów: w z. *J. Kubik*

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 21 listopada 1997 r. (poz. 959)

ZASADY DOKONYWANIA ZMIAN RELACJI OPŁATY STAŁEJ I ZMIENNEJ W ŁĄCZNEJ OPŁACIE W SYSTEMIE TARYFY DWUCZŁONOWEJ

Sprzedawcy ciepła powinni dążyć do tego, aby udział opłaty stałej stosowanej w rozliczeniach za ciepło w oparciu o fizyczne jednostki pomiaru energii i mocy według taryfy dwuczłonowej (opłata stała i opłata zmienna) nie przekraczał poziomu 40% łącznej opłaty za ciepło w skali roku.

Zmiany relacji tych opłat dokonuje się według zasad określonych w niżej podanych wzorach:

$$P_t = P_{sd} + P_{zd} = P_{sn} + P_{zn}$$

$$P_{sn} \leq 0,4 P_t$$

$$P_s = C_{MW} \times J_{MW} \times N$$

$$P_z = C_{GJ} \times Q,$$

gdzie:

- P_t — łączna opłata za ciepło w skali roku,
- P_{sd} — opłata stała wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty stałej) dotychczasowej,
- P_{zd} — opłata zmienna wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty zmiennej) dotychczasowej,
- P_{sn} — opłata stała wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty stałej) nowej,
- P_{zn} — opłata zmienna wynikająca z ceny (stawki taryfowej opłaty zmiennej) nowej,
- P_s — wartość opłaty stałej w skali roku,
- C_{MW} — cena jednostkowa (stawka taryfowa) stała za 1 MW mocy cieplnej zamówionej przez odbiorców ciepła, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej,
- J_{MW} — moc cieplna zamówiona przez odbiorców ciepła, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej, w MW według stanu na dzień 31 grudnia 1997 r.,
- N — liczba okresów pobierania opłaty stałej w ciągu roku,
- P_z — wartość opłaty zmiennej w skali roku,
- C_{GJ} — cena jednostkowa (stawka taryfowa) zmienna za 1 GJ dostarczonego ciepła,
- Q — ilość ciepła sprzedanego w 1997 r. odbiorcom, wobec których stosuje się rozliczenia opłat za ciepło w taryfie dwuczłonowej, w GJ.

Jeżeli zmiana relacji między opłatą stałą i zmienną dokonywana jest w tym samym terminie, w jakim dokonywana jest podwyżka cen ciepła, to w stawkach opłat uwzględnia się wskaźnik wzrostu cen ciepła wynikający z rozporządzenia.

960

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 listopada 1997 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zryczałtowanego podatku dochodowego od przychodów ewidencjonowanych oraz od niektórych przychodów osiągniętych przez osoby fizyczne.

Na podstawie art. 30 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 43, poz. 163, Nr 90, poz. 419, Nr 113, poz. 547, Nr 123, poz. 602 i Nr 126, poz. 626, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 133, poz. 654, z 1996 r. Nr 25, poz. 113, Nr 87, poz. 395, Nr 137, poz. 638, Nr 147, poz. 686 i Nr 156, poz. 776 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 30, poz. 164, Nr 71, poz. 449, Nr 85, poz. 538, Nr 96, poz. 592, Nr 121, poz. 770, Nr 123, poz. 776, Nr 137,

poz. 926, Nr 139, poz. 932, 933 i 934 i Nr 141, poz. 943 i 945) oraz art. 9 pkt 1, 2 i 4, art. 18 ust. 3 i art. 38 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 i Nr 134, poz. 646, z 1995 r. Nr 5, poz. 25 i Nr 85, poz. 426, z 1996 r. Nr 75, poz. 357 oraz z 1997 r. Nr 121, poz. 770 i Nr 140, poz. 939) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 14 grudnia 1995 r. w sprawie zryczałtowanego podatku